

[ASYL TIMES](#) nastavlja sa autenticnim svjedočanstvima sto nam salju brojni azilanti koji su svoje utociste nasli u Svedskoj, a bili su svjedocima bezbrojnih zlocina

BILECA

I Bileća, kao i mnoga mjesta u BiH, bila je mjesto nevidjenih progona muslimanskog stanovništva. U njoj je postojao i koncentracioni logor, koji je služio za mučenja i likvidaciju nesrpskog stanovništva. Sigurno da će se o onome šta se događalo u Bileći, i šta su sve cetnici tamo radili govoriti i pisati još dosta. Ali, ono što je i karakteristika ovog rata, najveće zločine i najgoru torturu radile su prve komšije, mještani, kolege sa posla.

U ovom iskazu biće riječi samo o jednom djelcu istine, i to o nekim događanjima u periodu juni-oktobar 1992.godine, koji su se zbili u zatvoru za civilna lica, koji se nalazio u zgradi gdje su ranije bile smjestene prostorije zatvora stanice milicije. Prvo zatvaranje dogodilo se 10. juna, a naredno 23. juna 1992.godine. U ukupno osam prostorija, u koje se ubrajaju hodnici i dijelovi hodnika, bilo je smjesteno 84 zatvorenika i to uglavnom mještana. Kroz ovaj pakao prošlo je još izvjestan broj lica (od 20. avgusta) koja su bila ranije pretučena u zatvoru kod OSUP-a, i nakon bolnice premještena u ovaj zatvor. Svakodnevne su bile torture i mučenja zatvorenika, ali za mnoge zločinacke postupke prema njima, nismo znali zbog toga što veliki broj njih radi prijetnji nije smio da priča. Ipak neka lica su stalno mučena i prebijana, a to su: Hasim Kreso, Mehmed Murguz, Amir Ovcina, Muharem Avdic, Ismet i Sabir Bajramovic, Salko i Arif Avdic, Camil Camo, a po sjećanju mogu navesti da su mučeni i elektrosokovima: Ismet i Sabir Bajramovic, Mehmed i Smajo Murguz, Hasim Kreso, Salko i Zamir Avdic. Svako veče, kada bi se cetnici ponapijali odvodili su zatvorenike, tukli, mučili, i onako iznemogla onesvijescen tijela bacali bi jedno preko drugog u malu sobicu. Tako bi svijesti dolazili ujutro skoro guseći se.

Prema kazivanju i priči koju smo čuli jedne večeri, komandir Miroslav Duka, koji se nalazio na čelu specijalne čete milicije, tzv, SAO Hercegovine, iz vatrenog oružja ubio je Tajku Bajramovica i Mustafu Bajramovica (retardirana osoba). To se dogodilo između 15. i 20. jula 1992.g. na selu Orahovice nakon pljačke i paljenja sela. Osim pomenute dvojice, u periodu torture ubijeni su: Edhem Babovic, Babovic (ime nije poznato), Aljosa Camo, Avdic (ime nije poznato), i Ferhat Avdic (ubijen u zatvoru krajem maja ili juna 1992.). U samom gradu Bileći ubijeno je jedno lice hrvatske nacionalnosti na Autobuskoj stanici, koje je bilo na proputovanju kroz Bileću. Prepoznala ga je jedna žena (Srпкиnja) da je Hrvat i zbog toga je hladnokrvno ubijen iz vatrenog oružja.

Glavni krivci za stradanje muslimanskog naroda u Bileći su:

1. Milos Lero, dipl. ing. masinstva, poslanik u Skupštini BiH.
2. Milorad Vujovic, dipl. ing. masinstva, Predsjednik SO Bileća,
3. Djoko Kukic, dipl. pravnik, sekretar IO SO.
4. Goran Vujovic, dipl. pravnik, nacelnik OSUP-a.
5. Miroslav Duka, profesor fiz. vaspitanja, komandir stanice milicije.

A glavni batinasi, najčesci pored ostalih, koji su redovno učestvovali u raznim mučenjima zatvorenika su: Nedjo Kuljic, Nedjo Delic, Milorad Ilic, Rade Nosovic, Dragisa Ivkovic, svi aktivni milicioneri i Radomir Denda, službenik SO.

Pored mučenja i ubistava bio je i jedan pokušaj kolektivnog ugušenja zatvorenika koji se dogodio 5. ili 6. septembra 1992. bacanjem četiri dimne bombe u zatvor. Radilo se o otrovu zagusljivcu. Ovom akcijom direktno je rukovodio komandir Miroslav Duka. A još su se tu nalazili milicioneri: Milorad Ilic, Rade Nosovic, Radomir Denda, i drugi. Navedeni su vidjeni i prepoznati po glasovima.

Osim gore pomenutih četnika i glavnih kolovodja zlocina i planiranog etnickog čiscenja Muslimana iz Bileće, vodeće mjesto zaslužuje i Radovan Karadžić, koji je prisustvovao sastanku kada je dogovorena ova "operacija". Zvanično je listu za hapšenje, progon, i likvidaciju Muslimana napravio Djoko Kukić. U ovim prljavim poslovima istakli su se još: Nikola Segrt, Rade Stolica, i Ratko Lero.

Medju onima koji su prednjacili u paljenju i pljackanju kuća u Fatnici nalazili su se: Pero Sarenac, Rade Stolica, Slavko Radovanović zvan Gazda, i Rade Nosovic.

Nakon intervencije Međunarodnog Crvenog kriza zatvorenici su pušteni i to u dvije grupe. Prva grupa 5.10., a druga 18.12.1992. Ferhat Avdić - Beli umro je od zadobijenih batina i mučenja. Prema zvaničnoj izjavi umro je od srčanog udara. Ljudi su pušteni uz pratnju UNPROFOR-a i deportovani u Sutomore odnosno Plav. Gotovo svi prezivjeli zatvorenici iz ovog zatvora sa svojim porodicama preseljeni su sirom svijeta.

O onome kroz šta su sve prošli i doživjeli hercegovački Muslimani, Bilećani, i njihovoj golgoti sigurno će biti još dosta, dosta govora.

(Ime i prezime davaoca ovog autentičnog svjedočenja poznato je Redakciji [ASYL TIMES-a](#))